

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 09.12.1962, sp. zn. 4 To 643/62, ECLI:CZ:KSUL:1962:4.TO.643.1962.1

Číslo: 25/1963

Právní věta: K otázce zavinění trestného činu ublížení na zdraví z nedbalosti pracovníkem odpovědným za svěřené děti: Aby mohl být občan odsouzen pro nedbalostní trestný čin, je třeba prokázat, že si byl vědom, že může způsobit nějaký škodný výsledek a bez přiměřených důvodů spoléhal, že jej nezpůsobí, či že nevěděl, že jej může způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem, a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 09.12.1962

Spisová značka: 4 To 643/62

Číslo rozhodnutí: 25

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Ublížení na zdraví, Zastavení trestního stíhání, Zavinění

Předpisy: 140/1961 Sb. § 224 141/1961 Sb. § 177
§ 188

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 25/1963 sb. rozh.

K otázce zavinění trestného činu ublížení na zdraví z nedbalosti pracovníkem odpovědným za svěřené děti.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí n. L. z 9. prosince 1962 – 4 To 643/62)

Okresní prokuratura v Teplicích podala žalobu na obviněnou vychovatelku pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se měla dopustit tím, že dne 5. 7. 1962 v K., okres Teplice, jako vychovatelka Dětského domova při vycházce s chovanci nechala tyto volně pobíhat po lesní cestě, a tak umožnila jednomu z nich G., že vylezl nepozorovaně na klády, které se uvolnily a smrtelně ho zranily.

Okresní soud v Teplicích podle § 188, odst. 1 písm. d), § 177 odst. 1 písm. b) tr. ř. trestní stíhání obviněné zastavil.

Krajský soud v Ústí nad Labem stížnost okresního prokurátora v Teplicích proti usnesení okresního

soudu v Teplicích zamítl.

Z odůvodnění:

Okresní prokurátor v Teplicích v podané stížnosti namítá, že obviněná tím, že si malé děti pustila z doзору, zavinila, že lezly na klády, jedna z klád se sesula a způsobila G. smrtelné zranění. Kdyby byla děti držela v sevřeném útvaru tak, aby je měla všechny na očích, nebylo by k tomuto neštěstí došlo, protože je mohla ihned okřiknout, kdyby začaly na klády lézt. Prokurátor navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadené usnesení a soudu prvního stupně uložil, aby v této trestní věci dále jednal.

Soud prvního stupně přezkoumal napadené usnesení a došel k těmto závěrům:

Ze spisu vychází jako nesporné, že obviněná jako vychovatelka Dětského domova v K. šla kritického dne odpoledne s dětmi ve věku od 6 – 10 let na procházku. Měla na starosti celkem 19 dětí. Šly lesní cestou, která má četné zákruty, není však nijak nebezpečná. Touto cestou již vícekrát s dětmi šla, ale nikdy tam nebyly složeny nějaké klády. Před posledním zákrutem cesty před křižovatkou s cestou na Komáří Vížku poodběhla skupinka pěti chlapců napřed, jak dělávali již před tím. Děti se bavily totiž tím, že za zákrutem na ostatní děti a vychovatelku vybařly a měly radost, že předstírala uleknutí. V tomto případě však věc skončila tragicky. Za zákrutem cesty byly velmi neodpovědně a nebezpečně složeny klády. Chlapci na ně vlezli, jedna se sesula a překutálela se přes chlapce G., který utrpěl vnitřní zranění, jemuž krátce na to podlehl.

Jde nyní o to, zda obviněná svou nedbalostí toto zranění chlapcovo zavinila. Soud prvního stupně v napadeném usnesení dovodil, že obžalovaná právem nechala děti se proběhnout, jinak kdyby je vedla v útvaru, nenaučila by je samostatnosti a neměly by potřebné rozptýlení a volný pohyb. Obviněná tím, že šla vzadu, zajišťovala, aby se některé z menších dětí neopozdilo a tím se dostatečně o bezpečnost dětí starala.

Stížnostní soud s těmito správnými vývody soudu prvního stupně souhlasí a dodává k nim ještě toto:

Aby mohl být občan odsouzen pro nedbalostní trestný čin, je třeba prokázat, že si byl vědom, že může způsobit nějaký škodný výsledek a bez přiměřených důvodů spoléhal, že jej nezpůsobí, či že nevěděl, že jej může způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem, a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Vědomou nedbalost nelze obviněné, která je nadto hodnocena jako svědomitá vychovatelka, dbalá svých povinností, rozhodně prokázat. Jde však o to, zda u ní nešlo o nedbalost nevědomou. Cesta, po které děti šly, byla obviněné známa. Věděla, že je to cesta zcela bezpečná, lemovaná po jedné straně kopcem, po druhé straně mělkým potůčkem. Ačkoliv tudy velmi často s dětmi chodila, neviděla tam dosud nikdy složeny u cesty klády. I když cesta vede lesem, nelze požadovat podle normálních zkušeností, aby kdo tušil, že takovéto nebezpečí bude dětem u cesty hrozit. Doba, na kterou chlapce ztratila z očí, byla velmi krátká, podle výpovědi obžalované i dalších čtyř chlapců, kteří spolu s G. odběhli napřed, sotva 3 minuty. Jestliže děti před tím podobným způsobem přebíhaly, a pak ze žertu na ostatní děti vybařly, právem mohla obžalovaná očekávat, že odbíhají zase jen z toho důvodu: Věc by byla skutečně takto skončila, kdyby nebylo zcela neočekávané nešťastné náhody, že v těch místech byly nebezpečným způsobem navaleny klády, které zlákaly pozornost chlapců, a tak došlo k neštěstí. Soud druhého stupně je proto přesvědčen, že obviněné nelze přičíst ani nevědomou nedbalost a bylo proto právem trestní stíhání proti obviněné zastaveno.